

Ostravský klub Les slaví pět let. Rosteme svobodně, zítra nás ale můžou vykácet, říká majitel Přemysl Bureš

Ostravan.cz, 12.6.2018

Absintový klub Les roste v Ostravě už pět let. „Za tu dobu Les určitě povyroste. Ale nezáleží jen na mně, jak dlouho bude ještě růst,“ říká majitel klubu a herec Přemysl Bureš v rozhovoru, v němž padaly samé lesní otázky. Interview vznikalo telefonicky, Bureš zrovna mířil na filmové natáčení do šumavských lesů.

Začnu od lesa, vlastně od Lesa. Během pěti let, co provozujete Les, se v Ostravě poněkud posunul význam tohoto slova. Když někdo řekne, že se „chystá do lesa“, jeden neví, zda do klubu Les nebo do opravdového lesa. To byl záměr takto zmást Ostraváky?

Záměr to nebyl. Věděl jsem sice, jaký klub chci udělat, ale vhodný název jsem hledal docela dlouho. Pak padl návrh Les, to bylo ono, ideální slovo.

Les jako komunita?

Ano, je za tím určité společenství. Soužití různých druhů fauny i flory, sám bez pomoci tohoto společenství bych klub nedal nikdy dohromady. Na samotném vysázení Lesa se podílela spousta přátel, kterým znova děkuji za pomoc. Jmenovat nikoho raději nebudu, abych na některá důležitá jména neopomněl.

Les může mít různé podoby, může to být krásný bor někde z Českého ráje, může to být i zplundrovaný porost bříz a keřů někde v ostravské industriální krajině. Jaký za těch pět let vyrostl les v Lese?

No, to je dost těžká otázka. Někdy mám pocit, že je to zplundrovaný les pod haldou, jindy to vidím optimističtěji. Jak už řečeno, pocházím z Českolipska a tam jsou pěkné lesy, hlavně bory a smrčiny. Lesy, které mám moc rád. V mém Lese zkrátka roste les, tečka. A snad se v něm dá svobodně nadechnout, o což mi jde nejvíce.

Pokaždé se u vás v klubu cítím jako v jiném lese, někdy je to onen posvátný bor, který šumí jak v české hymně, když třeba nějaký virtuóz preluduje v Lese na piano. Jindy je v klubu chaos jak v Boubínském pralese nebo na haldě Ema, jaký porost je vám milejší?

Mým přáním je, aby tu každý host našel svůj klid, což se snad děje. Je to určitá svobodná zóna, ale nechci, aby to znělo nějak nabubřele.

Na který ze stromů, který za těch pět let v Lese vyrostl, jste nejvíce hrdý?

Možná je tím stromem právě ono společenství, o němž už jsem mluvil. Za těch pět let sice došlo k nějakým eskapádám, něco se vykristalizovalo, někteří lidé přestali do Lesa chodit, ale tím se možná celé lesní společenství zároveň utužilo. Na to jsem asi nejvíce hrdý, že spolu dokážeme dělat dobré věci. Je tu navíc skvělá mezigenerační energie, na které se podílejí osmnáctiletí i pětadesátiletí. Dělá se tady divadlo, literatura, koncerty,

probíhají přednášky, diskuse, filmové večery, výstavy, bohemistické večírky. Je toho opravdu hodně.

Budme konkrétnější, jaký strom, který v Lese roste, vám dělá největší radost? Odhaduji, že divadlo, jste přece herec.

To jste blízko pravdě, divadlo mi je nejvlastnější. Nechceme ale být jen klubem pro divadelníky, mám rád výtvarnou obec i ostravské básníky. Teď jsem na výstavách začal znova spolupracovat s umělci z Fakulty umění Ostravské univerzity, kteří připraví cyklus výstav, o literaturu se stará Jakub Chrobák. Měli jsem v Lese balet, pokusy o operu, děláme koncerty, zkusíme zkrátka všechno možné a divadlo nehodlám upřednostňovat, i když je mi nejbližší.

Divadelních přírůstků bylo za posledních let hodně. Jak se líbila nová hra Tomáše Vůjtko o estébákovi a herci Vítězslavu Vejražkovi publiku v rámci festivalu Dream Factory? Připomínám čtenářům, že hrajete hlavní roli.

Ani nevím, ale o dobrém ohlasu asi svědčí to, že nás po Dream Factory pozvali do Prahy na divadelní festival. V září. A nepovezeme z Lesa do hlavního města jen divadlo, ale i další umělce z klubu. Pojede nás plný autobus. To je mimochodem dnešní čerstvá zpráva.

Fauna z okolních lesů ráda nakukuje do vašeho Lesa už dávno, pro mnohého Pražáka je Les opravdu velký zážitek. Občas se tam zjeví věru zajímavé návštěvy, třeba Iva Janžurová.

Nerad říkám, koho všeho k nám vítr zavál, to není úplně veřejná věc. Ale s Ivou jsme opravdu tančili u piana, Les se jí moc líbil.

Rozhovor vedeme po telefonu, nestojíte teď u nějakého stromu?

Natáčím tento týden něco pro televizi, zrovna jedu autem do šumavských hvozdů, do Srní. Tam to bude samý les.

Nedaleko Srní leží Prášily, tam se narodil můj německý praděd, to jste mě teda dojal. Mimochodem, byla to rodina hajných, žila tam v myslivně. V sobotu 16. června oslaví Les pětileté výročí, bude to divoké, padne či ohne se během oslav nějaký ten strom?

Snad jen ohne, a zase se vzpamatuje. Nechystám žádné velkolepé oslavy, bude to jen spontánní připomenutí, že už tu jsme pět let. Oslavíme to divadlem, zahrajeme zmiňovanou novou hru Tomáše Vůjtko, ale i s básníky a muzikou. Nazval jsem celou akci Pět let v tahu. Vystoupí Tomáš Sosna, Jan Šnéberger, Bendův a Froulíkův PORNORET, Petr Pěnkava, Monika Horsáková, Šimon Krupa, Collin Rymer, LESNÍ PAUŠÁL, LEFI NESER, MC Zuzka a další.

Jak Les za těch pět vyrostl? Lesy se dožívají slušného věku, šedesáti i osmdesáti let ty hospodářské, přirozené bukové či dubové mohou být staré dvě stě tři sta let.

Les určitě vyrostl. Ale nezáleží jen na mně, jak dlouho bude ještě růst, já jsem v tom domě ve Střelníční ulici jen v podnájmu. Rád bych tam vydržel dlouho, uvidíme, kam až

dorosteme. Není přitom vyloučeno, že nás někdo pokácí hned po oslavě pátého výročí, to se nedá předem odhadnout.

Nevěřím, že kdyby Les někdo vykácel, že ho nevysadí někde jinde.

Možná. Nevím. Třeba v jiném městě. Asi to někdy tak nevypadá, ale mám rád lidi. Hlavně, když se mohou spojit a něco dělat. Takže možná ano, zasadil bych další Les.

Nevěřím totiž, že byste utekl někam do jesenických hvozdů a tam žil jak poustevník. Nebo ano?

Někdy mám i poustevnické nálady.

Může být, ale za chvíli z té poustevny stejně bude klub, kam se bude chodit na pivo a bude se tam hrát dobré divadlo.

Třeba jo.

Zdroj:

<http://www.ostravan.cz/48956/ostravsky-klub-les-slavi-pet-let-rosteme-svobodne-zitra-nas-ale-muzou-vykacet-rika-majitel-premysl-bures/>